

ХАРИ ПОТЪР
И
ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

ДЖ. К. РОУЛИНГ

Излезли заглавия в поредицата
ХАРИ ПОТЪР

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ
ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН
ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ
ХАРИ ПОТЪР И ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА
ХАРИ ПОТЪР И НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ
ХАРИ ПОТЪР И ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

ПРИКАЗКИТЕ НА БАРДА БИЙДЪЛ
КУИДИЧЪТ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ
ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
(ИЛЮСТРОВАНО ИЗДАНИЕ)

ХАРИ ПОТЪР
И
ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

Превод Емилия Л. Масларова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие
Harry Potter and the Deathly Hallows

Copyright © 2007 J. K. Rowling

HARRY POTTER, characters, names and related indicia are trademarks of and © Warner Bros. Entertainment Inc.
(s16)

J. K. Rowling has asserted her moral rights

Като израз на грижа и отговорност за опазването на околната среда, тази книга е отпечатана на хартия, произведена от сертифицирана дървесина от гори, стопанисвани по високоекологични и социални стандарти.

Превод Емилия Л. Масларова
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Тая Симеонова

Използваният откъс от Хоефорите на Есхил
е от изданието на „Народна култура“ от 1967 година
в превод от старогръцки език на проф. д-р Александър Ничев.

Използваният откъс от Други плодове на самотата на Уилям Пен
е от оригиналното издание Harry Potter and the Deathly Hallows
в превод от английски език на Емилия Л. Масларова.

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Абагар“ АД, Велико Търново, 2016
Първа допечатка
Общ тираж: 42 358 бр.
ISBN 978-954-27-0151-4

Посвещението
на книгата
е разделено
на седем:
на Нийл,
на Джесика,
на Дейвид,
на Кензи,
на Дай,
на Ан
и на теб,
ако си останал
с Хари
чак до
самия
край.

Древно, вродено зло!
Горестен, кървав удар,
удар на тежка участ!
Уви! Непосилни мъки!
Уви! Непрестанна болка!

Техният цяр е тук,
в царския дом, и нийде
другаде! Той ще дойде
след спор кръвопролитен.
Това е то – химнът на ада.

Ала чуйте молбите на тия деца,
богове преблажени на ада, и мощ
и победа в борбата им дайте!

Есхил, *Хоефорите*

Да умреш е като да прекосиш света, както приятелите прекосяват морета, а пак живеят един в друг. Понеже насыщното в тях трябва да присъства, да обича и да пребъдва във всичко, що е вездесъщо. В тази божествена преграда те се виждат лице в лице и разговорът им е лек, както и чист. Такава е утехата на приятелите – може да се казва, че умират, ала приятелството и компанията им са винаги до теб в онзи върховен смисъл, защото са нетленни.

Уилям Пен, *Други плодове на самотата*

– ГЛАВА ПЪРВА –

ВЪЗДИГАНЕТО НА ЧЕРНИЯ ЛОРД

Двамата мъже изникнаха сякаш отдън земя на тесния, осветен от луната път. Застинаха за миг на няколко метра един от друг, всеки насочил магическата си пръчка към гърдите на другия, след това се познаха, прибраха пръчките под наметалата и забързаха в една и съща посока.

– Някакви новини? – попита по-високият.

– Най-добрите – рече Сивиръс Снейп.

Отляво на пътя имаше ниски диви къпини, а отдясно – висок, старателно подравнен жив плет. Дългите наметала свистяха около глезените на мъжете.

– Мислех, че може да съм закъснял – каза Йаксли, а лицето му с груби черти ту се скриваше, ту отново се показваше на лунната светлина, на места затулвана от клоните на надвисналите дървета. – Оказа се малко по-сложно, отколкото очаквах. Но се надявам той да остане доволен. Ти, изглежда, си убеден, че ще бъдеш посрещнат добре.

Снейп кимна, без да уточнява. Двамата свърнаха надясно по широка алея. Високият жив плет зави заедно с тях – продължаваше нататък в далечината, зад внушителната двойна порта от ковано желязо, изпречила се пред мъжете. Никой от двамата не спря – само вдигнаха мълком левите си ръце, все едно отдават чест, и минаха направо през тъмния метал, сякаш беше дим.

Тисовите дървета заглушаваха стъпките им. Някъде вдясно се чу шумолене и Йаксли отново извади магическата пръчка, като я насочи над главата на спътника си, но се оказа, че източникът

на шума е съвсем безобиден: чисто бял паун, който величествено пристъпваше отгоре по плета.

– Луциус винаги се е нареждал добре. Пауни... – изсумтя Йаксли и прибра магическата пръчка под наметалото си.

От мрака в края на правата алея изникна красива голяма къща с ромбовидни прозорци на долния етаж, зад които проблясваха светлини. Някъде в тъмната градина зад плета бълбукаше фонтан. Чакълът запука, докато Снейп и Йаксли бързаха към входната врата, която при приближаването им рязко се люшна навътре, въпреки че не се видя някой да я е отворил.

Коридорът с мъждиво осветление беше просторен и пищно украсен, с невероятен килим, който почти изцяло покриваше пода. Портретите с бледи лица по стените проследяваха с очи новодошлите, докато минаваха покрай тях. Двамата спряха пред тежка дървена врата, поколебаха се за миг, после Снейп завъртя бронзовата ръкохватка.

Всекидневната беше пълна със смълчани хора, които седяха около дълга, богато украсена с орнаменти маса. Мебелите бяха нехайно изтикани до стените. Единствената светлина идваше от фучащия огън в камината с красива мраморна полица отгоре, над която висеше позлатено огледало. Снейп и Йаксли застигнаха за миг на прага. След като очите им свикнаха със здрача, вниманието им беше приковано от най-странното в гледката: някакъв човек, май в безсъзнание, се въртеше бавно с главата надолу, сякаш увесен на невидимо въже, и се отразяваше в огледалото и в лъскавата повърхност на голата маса. Никой не гледаше тялото, с изключение на бледия младеж почти точно под него. Той сякаш не можеше да се съдържи и все се извърещаше нагоре.

– Йаксли! Снейп! – чу се висок ясен глас откъм челното място на масата. – Закъснявате!

Говорещият седеше точно пред камината и в началото новодошлите не различаха друго, освен силуета му. Но щом се приближиха, лицето му лъсна в здрача: беше без косъмче по него, приличаше на змийско, с цепки вместо ноздри и блеснали

червени очи с вертикални зеници. Мъжът бе толкова блед, че сякаш излъчваше перлено сияние.

– Тук, Сивиръс – каза Волдемор и посочи мястото вдясно до себе си. – Йаксли – до Долохов.

Двамата заеха отредените им места. Повечето очи около масата проследиха Снейп, защото Волдемор се обърна първо към него.

– Е, и?

– Господарю, Ордент на феникса възнамерява да премести Хари Потър от сегашното безопасно място в събота веднага щом се свечери.

Любопитството около масата се изостри осезаемо: някои застинаха, други се размърдаха, всички се вторачиха в Снейп и Волдемор.

– В събота... щом се свечери – повтори Волдемор.

Той впи червени очи в черните очи на Снейп толкова напрегнато, че някои от присъстващите се извърнаха, уплашени, че свирепият му поглед ще изпепели и тях. Но Снейп спокойно се взря в лицето на Волдемор и след миг-два устата без устни на Черния лорд се изви в нещо като усмивка.

– Добре. Много добре. И тази информация идва от...

– От източника, който обсъдихме – уточни Снейп.

– Господарю!

Йаксли се беше навел над дългата маса, за да вижда Волдемор и Снейп. Всички лица се извърнаха към него.

– Аз, господарю, чух друго. – Йаксли зачака, но Волдемор не каза нищо и той продължи: – Аврорът Долиш се е изпуснал, че Потър няма да бъде преместен преди трийсети, вечерта преди момчето да навърши седемнайсет години.

Снейп се усмихваше.

– Според моя източник има план да бъде пусната лъжлива следа и очевидно точно за това става дума. На Долиш безспорно му е направено заклинание за заблуждение. Едва ли му е за пръв път, той се слави като податлив.

– Уверявам ви, господарю, Долиш бил съвсем сигурен – на-

стоя Йаксли.

– Оставаше и да не е сигурен, щом са му направили заклинание за заблуждение – отбеляза Снейп. – Аз пък, Йаксли, те уверявам, че занапред служба „Аврори“ няма да участва в охраняването на Хари Потър. В Ордена смятат, че сме внедрили свои хора в министерството.

– Поне веднъж да не сбъркат – намеси се набит мъж съвсем близо до Йаксли и нададе хриплив кикот, повторен като ехо тук-там около масата.

Волдемор не се засмя. Погледът му беше зареян нагоре, към тялото, което се въртеше бавно. Черния лорд изглеждаше погълнат от мислите си.

– Господарю – продължи Йаксли, – според Долиш за прехвърлянето на момчето ще бъде мобилизиран цял отряд аврори...

Волдемор вдигна дълга бледа ръка, а Йаксли млъкна веднага и загледа сърдито как той се извърща отново към Снейп.

– Къде ще го скрият?

– В дома на човек от Ордена – отговори Снейп. – Според източника къщата е защитена с всички възможни средства, с които разполагат Ордентът и министерството. По мое мнение, господарю, почти е изключено да успеем да го похитим, след като го преместят там... Освен ако министерството не падне до следващата събота, което ще ни даде възможност да засечем и да развалим достатъчно от магиите, за да обезвредим и останалите.

– Е, Йаксли – провикна се Волдемор през масата, а светлината на огъня проблесна странно в червените му очи, – министерството ще падне ли до следващата събота?

И този път всички глави се извърнаха. Йаксли изправи рамене.

– По този въпрос, господарю, имам добри новини. Успях доста трудно, с големи усилия да направя проклетие Империиус на Пиус Тикнес*.

Мнозина от насядалите около Йаксли бяха възхитени, а съ-

* Буквално „благочестива“ (лат.) тъпота (англ.). – Б.пр.

седят му Долохов, мъж с дълго изкривено лице, го потупа по гърба.

– Добро начало – одобри Волдемор. – Но Тикнес е сам. Скримджър трябва да бъде обкръжен от наши хора преди акцията. Едно провалено покушение срещу живота на министъра ще ме върне много назад.

– Да... господарю, съгласен съм... ала като началник на отдел „Охрана на магическия ред“ Тикнес постоянно се среща не само с министъра, но и с началниците на всички други отдели в министерството. Според мен сега, след като държим в подчинение такъв високопоставен служител, ще бъде лесно да покорим и останалите и всички те ще обединят усилията си за свалянето на Скримджър.

– Стига нашият приятел Тикнес да не бъде разкрит още преди да е вербувал другите – напомни Волдемор. – При всички положения е малко вероятно до следващата събота министерството да бъде мое. Щом няма да можем да се доберем до момчето на новото място, трябва да го направим, докато пътува.

– Тук, господарю, имаме предимство – рече Йаксли, явно решен да получи поне някакво одобрение. – Вече сме внедрили доста хора в отдел „Магическо придвижване“. Ще разберем веднага, ако Потър се магипортира или използва пудролините.

– Няма да направи нито едното, нито другото – заяви Снейп. – В Ордена няма да допуснат начин на придвижване, който е под наблюдението и управлението на министерството. Съмняват се във всичко, свързано с него.

– Толкова по-добре – каза Волдемор. – Ще бъде принуден да се придвижва открито. Така ще го заловим много по-лесно. – Той погледна отново тялото, което се въртеше бавно, и продължи: – Лично ще се заема с Хари Потър. По отношение на момчето бяха допуснати прекалено много грешки. Някои от тях са мои. Това, че Потър е жив, се дължи по-скоро на моите пропуски, отколкото на неговите подвизи.

Насядалите около масата наблюдаваха Волдемор притеснени и по лицата им личеше страхът да не бъдат обвинени, че Хари

Потър е още жив. Но Волдемор сякаш говореше по-скоро на себе си, отколкото на тях, все така извърнат към безжизненото тяло горе.

– Бях нехаен и късметът и щастието ми обърнаха гръб, понеже те осуetyават всички планове, освен най-старателно разработените. Но сега знам повече. Разбирам онова, което преди не осъзнавах. Именно аз трябва да убия Хари Потър и ще го направя.

Сякаш в отговор на тези думи внезапно се чу вой, ужасен провлачен вик на болка и страдание. Мнозина от хората около масата погледнаха стреснати надолу, защото звукът сякаш идваше изпод краката им.

– Опаш – рече Волдемор, без да променя тихия си замислен глас, все така вперил очи в тялото, което се въртеше горе, – нали ти наредих да накараш пленницата да мълчи?

– Да, г-г-господарю – изпелтечи дребен мъж, седнал някъде по средата на масата толкова ниско на стола, че на пръв поглед той изглеждаше празен.

Дребосъкът се изправи тронаво и забърза през помещението, оставяйки след себе си само странно сребристо проблясване.

– Та както казах – продължи Волдемор, като се взря отново в напрегнатите лица на последователите си, – сега разбирам по-добре. Например преди да отида да убия Потър трябва да взема магическата пръчка на някого от вас.

Върху лицата наоколо не се изписа друго, освен стъписване, сякаш Волдемор беше оповестил, че иска да вземе назаем една от ръцете им.

– Няма ли желаещи? – попита Волдемор. – Я да видим... Луциус, вече не виждам смисъл да носиш пръчка.

Луциус Малфой вдигна поглед. В светлината на огъня кожата му изглеждаше жълтеникава като восък, а очите му бяха хлътнали и около тях се чернееха сенки. Когато той заговори, гласът му беше дрезгав.

– Господарю?

– Магическата ти пръчка, Луциус. Искам магическата ти

пръчка.

– Ама аз...

Малфой крадешком погледна жена си. Тя беше бледа като него, а дългата ѝ руса коса се спускаше по гърба. Беше вперила очи право напред, но под масата обхвана набързо с тънките си пръсти китката на мъжа си. При допира ѝ Малфой гъхна ръка под мантията, извади магическа пръчка и я подаде на Волдемор, който я вдигна пред червените си очи и започна да я оглежда отблизо.

– От какво е?

– От бряст, господарю – прошепна Малфой.

– А сърцевината?

– От змей... сърдечна нишка от змей.

– Чудесно! – одобри Волдемор.

Извади своята пръчка и сравни двете на дължина.

Луциус Малфой неволно вдигна ръка, сякаш посяга да вземе магическата пръчка на Волдемор в замяна на своята. Това не убягна на Волдемор и очите му се разшириха злобно.

– Да ти дам магическата си пръчка ли, Луциус? Моята пръчка?

Някои от присъстващите захихикаха.

– Аз, Луциус, ти дадох свободата, това не ти ли стига? Но ми направи впечатление, че напоследък ти и твоето семейство не изглеждате никак щастливи... дали не сте недоволни от присъствието ми във вашия дом, Луциус?

– Не, няма такова нещо, господарю!

– Лъжи, Луциус...

Тихият глас сякаш продължи да съска и след като жестоката уста престана да се движи. Съсъкът се засили и един-двама от магьосниците едва се удържаха да не се разтреперят – чуваше се как по пода под масата се плъзга нещо тежко.

Огромната змия се показа и бавно запълзя нагоре по стола на Волдемор, беше сякаш безкрайно дълга. Накрая легна върху раменете му: беше дебела колкото бедро на мъж, очите ѝ с отвесни ивици вместо зеници. Без да сваля поглед от Лу-

циус Малфой, Волдемор разсеяно загали с дълги тънки пръсти огромната твар.

– Защо семейство Малфой изглеждат толкова нещастни от участи си? А години наред се кълнях, че не искат друго, освен да се завърна и да се въздигна на власт!

– Така е, господарю! – потвърди Луциус Малфой. Ръката му трепереше, докато той бършеше потта, избила над горната му устна. – Искахме го... и продължаваме да го искаме.

Жена му отляво кимна сковано, без да поглежда Волдемор и змията. Синът му Драко отдясно, който вторачено наблюдаваше висящото тяло горе, стрелна с очи Волдемор и се извърна, ужасен да не срещне погледа му.

– Господарю – подхвана с развълнуван пресипнал глас смугла жена, седнала по средата на масата, – за нас е чест да сте тук, в семейния ни дом. Няма по-голямо удоволствие от това.

Седеше до сестра си. Беше с черна коса и подпухнали клепачи и не приличаше на нея нито по външност, нито като поведение – Нарциса седеше сковано и безизразно, а Белатрикс се беше навела към Волдемор, защото думите бяха безсилни да изразят копнежа ѝ за близост.

– Няма по-голямо удоволствие – повтори Волдемор и като наклони глава, се взря в Белатрикс. – От твоите уста, Белатрикс, това означава много.

По лицето ѝ плисна руменина, очите ѝ се напълниха с радостни сълзи.

– Господарят знае, че казвам самата истина!

– Няма по-голямо удоволствие... дори след щастливото събитие, което, както подочух, се е случило тази седмица в семейството ви?

Белатрикс го погледна с отворена уста, явно беше обърквана.

– Не знам какво имате предвид, господарю.

– Говоря за твоята племенница, Белатрикс, и на Луциус и Нарциса. Току-що се е омъжила за върколака Ремус Лупин. Сигурно много се гордеете.

Около масата избухна ехиден смях. Мнозина се наведоха

напред и се спогледаха развеселени, някои удариха с юмрук по плота. Недоволна от врявата, огромната змия отвори широко паст и изсъска гневно, но смъртожадните не я чуха – толкова се зарадваха на унижението, на което бяха подложени Белатрикс и семейство Малфой. Лицето на Белатрикс, което доскоро бе румено от радост, се покри с противни червени петна.

– Тя, господарю, не ни е никаква племенница – изкрещя Белатрикс, за да надвика изблика на веселие. – Ние с Нарциса изобщо не сме виждали сестра си, откакто се омъжи за онзи мътнород. Тази мърла няма нищо общо с нас, да се омъжва за който звяр иска!

– А ти какво ще кажеш, Драко? – попита Волдемор и макар да го изрече тихо, гласът му прозвуча над дюдюкането и хихикането. – Ще се грижиш ли за малките върколачета?

Всички се развеселиха още повече, а Драко Малфой се извърна все така ужасен към баща си, но той беше забил очи в коленете си, после срещна погледа на майка си. Тя почти незабележимо поклати глава и пак се втренчи с безизразно лице в стената отсреща.

– Стига – каза Волдемор и погали разлютената змия. – Стига. Смахът заглъхна на мига.

– С времето много от най-старите ни родословни дървета се поболяват – заяви той, а Белатрикс го погледна умолително, със затаен дъх. – За да поддържате здраво своето родословно дърво, трябва да го подкастрирате, нали така? Да отрязвате частите, застрашаващи здравето на останалите.

– Да, господарю – пророни Белатрикс и от благодарност очите ѝ отново се напълниха със сълзи. – При първа възможност!

– Ще я получите! – рече Волдемор. – И във вашия род, и в света изобщо... ще изрежем живеницата, която сее зараза, докато не останат само хората с истинска кръв...

Волдемор вдигна магическата пръчка на Луциус Малфой, насочи я право към увесеното над масата тяло, което все така бавно се въртеше, и леко замахна с нея. Тялото простена, съживи се и започна да се дърпа, за да се отскубне от невидимите

си окови.

– Позна ли нашата гостенка, Сивиръс? – попита Волдемор.

Снейп вдигна очи. Сега вече всички смъртожадни гледаха пленницата, сякаш бяха получили разрешение да дадат воля на любопитството си. Жената се обърна към огъня и промълви дрезгаво и ужасено:

– Сивиръс! Помогни ми!

– А, да – каза Снейп, докато пленницата се завърташе бавно на другата страна.

– А ти, Драко? – попита Волдемор, както милваше змията по муцуната със свободната си ръка.

Драко трескаво поклати глава. Откакто жената се беше пробудила, той вече нямаше сили да я гледа.

– Но ти не си бил в часовете ѝ! – уточни Волдемор. – За онези от вас, които не знаят, тази вечер наша гостенка е Чарити* Бърбидж, която доскоро преподаваше в училището за магия и вълшебство „Хогвортс“

Около масата се чуха звуци на разбиране. Една сгърбена дебелина с остри зъби прихна.

– Да... Професор Бърбидж преподаваше на децата на магьосниците за мъгълите... учеше ги, че те не се различавали от нас...

Един от смъртожадните се изплю на пода. Чарити Бърбидж отново се завъртя с лице към Снейп.

– Сивиръс... много те моля... умолявам те...

– Тишина! – каза Волдемор и пак завъртя леко магическата пръчка на Малфой, при което Чарити замълча, сякаш са ѝ запушили устата. – На професор Бърбидж явно не ѝ беше достатъчно да покварява и замърсява съзнанието на децата на магьосниците, затова миналата седмица написа в „Пророчески вестни“ пламенна защита на мътнородите. Според нея магьосниците трябвало да приемат с отворени обятия тези крадци на техните знания и магии. Според професор Бърбидж намаляването на чистокръвните било желателно... ако питаме нея, тя ще ни прати всички да се женим за мъгъли... или, разбира се, за

* Букв. „милосърдие“, „великодушие“ (англ.). – Б.пр.

върколаци...

Този път никой не се засмя – в гласа на Волдемор безспорно звучаха гняв и презрение. Чарити Бърбидж за трети път се завъртя с лице към Снейп. От очите по косата ѝ се стичаха сълзи. Снейп я погледна съвсем безчувствено, а тя пак се завъртя на другата страна.

– *Авада Кедавра!*

Всички ъгли в стаята се озариха от блесналата зелена светлина. Чарити се свлече с къртящ трясък на масата, която се разклати и изпука. Мнозина от смъртожадните отскочиха назад на столовете си. Драко падна на пода.

– Вечерята ти, Наджини – пророни тихо Волдемор, а огромната змия се люшна и се плъзна от раменете му по полираното дърво.

– ГЛАВА ВТОРА –

IN MEMORIAM*

На Хари му течеше кръв. Той стисна дясната си ръка с лявата и като изруга тихо, отвори с рамо вратата на стаята. Чу се хрущане на натрошен порцелан, беше стъпил върху чаша студен чай, оставена на пода пред вратата.

– Какво, да го...

Огледа се – на стълбищната площадка на „Привит Драйв“ номер четири нямаше никого. Нищо чудно Дъдли да си представяше подлите шегги именно във вид на чаша чай. Като държеше високо разкъравената си ръка, Хари събра с другата парчетата порцелан от чашата и ги хвърли във вече препълненото кошче за отпадъци точно до вратата. След това с тежка стъпка се отправя към банята, за да залее пръста си със струя вода.

Беше глупаво, безсмислено, невероятно дразнещо, че още цели четири дни нямаше да може да прави магии... но беше принуден да признае пред себе си, че порязаният пръст би го провалил. Така и не се беше научил да лекува рани със заклинания и сега си даде сметка – особено в светлината на непосредствените му планове, – че това е недопустим пропуск в неговото магьосническо образование. След като реши да пита Хърмаяни как се прави, той намота на топче малко тоалетна хартия и се опита да попие чая, доколкото бе възможно, после се върна в стаята и затръшна вратата след себе си.

Беше посветил сутринта на задачата да изпразни до дъно куфара си за пръв път от шест години, откакто си беше стегнал

* В памет (лат.). – Б.пр.

багажа за училище. В началото на всяка учебна година просто беше вадил горните три четвърти от съдържанието на куфара и ги беше подменял или обновявал, оставяйки най-отдолу пласт какви ли не джунджурии: стари пачи пера, изсъхнали бръмбарови очи, единични чорапи, които вече не му ставаха. Преди няколко минути беше пъхнал ръка сред дребните предмети и като усети пронизваща болка в десния си безименен пръст, извади ръката си и видя рукналата кръв.

Сега продължи малко по-внимателно. Отново приклезна край куфара и след като извади стара значка, която примигваше едва-едва ту с „Подкрепете СЕДРИК ДИГЪРИ“, ту с „ПОТЪР Е ГАДЕН“, много употребяван пукнат опасноскоп и златен медальон с капаче, под което беше скрита бележка, подписана от Р.А.Б., продължи да опипва дъното и накрая намери острия ръб, на който се беше порязал. Позна го веднага. Беше петсантиметрово парче с остри ръбове от вълшебното огледало, подарък от покойния му вече кръстник Сириус. Хари го остави встрани и предпазливо продължи да търси и други парчета, но от последния подарък на Сириус беше останало само натрошено на прах стъкло, полепнало като блещукащи песъчинки по най-дълбокия пласт дребни предмети.

Хари седна и огледа парчето, на което се беше наранил, но видя само собствените си яснозелени очи, отразени в него. После го остави върху сутрешния брой на „Пророчески вести“, който лежеше нечетен на леглото, и се опита да спре внезапно блиснатите в мощен поток горчиви спомени, угризенията на съвестта и копнежа, породени от счупеното огледало, като се нахвърли върху останалите ненужни вещи в куфара.

Отне му още един час да го изпразни до дъно, да изхвърли непотребните неща и да подреди останалите на купчинки според това дали щяха да му бъдат нужни и занаят. Мантиите за училище и за квидич, котелът, пергаментът, пачите пера и повечето учебници бяха струпани в един ъгъл – Хари смяташе да ги остави тук. Запита се какво ли ще направят с тях леля му и вуйчо му – вероятно щяха да ги изгорят посред нощ, сякаш са

веществени улики за ужасно престъпление. Мъгълските дрехи, мантията невидимка, комплектът за отвари, някои учебници и фотоалбумът, който Хагрид му беше подарил преди години, както и връзка писма и магическата пръчка, бяха прибрани в стара раница. В един от предните джобове бяха Хитроумната карта и медальонът с бележката, подписана от Р.А.Б. На медальона беше отредено това почетно място не защото беше ценен – той си беше напълно безполезен, – а заради цената, която Хари беше платил, за да се сдобие с него.

Върху бюрото до полярната сова Хедуиг остана обемиста камара вестници – по един за всеки от дните, които Хари беше прекарал това лято на „Привит Драйв“

Той стана от пода, протегна се и отиде при бюрото. Хедуиг не се помръдна, докато Хари преглеждаше набързо вестниците и един по един ги мятеше върху купчината боклуци – совата спеше или се преструваше на заспала, сърдита, че Хари почти не я пуска от кафеза.

Щом наближи долния край на купчината вестници, Хари започна да ги разглежда по-бавно и да търси брой, за който знаеше, че е получен малко след като се беше върнал за лятото на „Привит Драйв“ – помнеше, че на първата страница се споменава за напускането на Чарити Бърбидж, преподавателка по мъгълзнание в „Хогвортс“ Накрая го намери. Отвори направо на десета страница, отпусна се върху стола при писалището и прочете отново статията, която търсеше.

АЛБУС ДЪМБЪЛДОР В МОИТЕ СПОМЕНИ

Елфиъс Дож

Запознах се с Албус Дъмбълдор, когато бях на единайсет години, на първия учебен ден в „Хогвортс“. Взаимните ни симпатии безспорно се дължаха на това, че и двамата се чувствахме отритнати. Малко преди да пристигна в училището се бях разболял от змейска шарка и въпреки че вече не бях заразен, сипаничавото

ми синкаво лице не насърчаваше другите да общуват с мен. Албус пък беше дошъл в „Хогвортс“ с бремето на нежеланата лоша слава. Само около година преди това баща му Перцивал беше осъден на затвор за жестоко и широко разгласено нападение срещу три мъгълчета.

Албус нито веднъж не се е опитвал да отрича, че баща му (който остана до края на живота си в Азкабан) е извършил престъплението, напротив – когато събрах смелост да го попитам, той ме увери, че е убеден във вината на баща си. Ако не броям това, Дъмбълдор отказваше да обсъжда тази тъжна история, макар че мнозина го подпитваха. Някои всъщност бяха склонни да приветстват постъпката на баща му и смятаха, че и Албус е мъгълфоб като него. Но се заблуждаваха дълбоко: който го е познавал, ще потвърди, че той никога не е проявявал и намек за антимъгълски настроения. Точно обратното, Албус решително отстояваше правата на мъгълите и през следващите години си спечели с това много врагове.

Ала само след няколко месеца Албус започна да засенчва със славата си своя баща. В края на първата година вече никой не го възприемаше като син на мъгълфоб и всички говореха за него като за най-блестящия ученик, постъпвал някога в училището. Онези от нас, които имахме предимството да му бъдем приятели, се възползвахме от неговия пример, да не говорим пък за помощта и насърчението, които той винаги оказваше прецизно. По-късно през живота си е споделял с мен как още тогава е знаел, че най-голямата му радост ще е да преподава.

Албус не само спечели всички награди и почести на училището, но не след дълго започна да си пише редовно с най-големите светила в магьосническия свят от онова време, включително с прочутия алхимик Никола Фламел, с изтъкнатата историчка Батилда Багиот и с теоретика на магията Ейдълбърт Уофлинг. Много от трудовете му са помествани в научни издания като „Съвременно трансфигурация“, „Предизвикателства в магията“ и „Отвари за всеки ден“. По всичко личеше, че Дъмбълдор ще направи шеметна кариера, и оставаше само да се изясни кога точно ще

се издигне до министър на магията. Макар че след време често се чуваха предсказания, че Дъмбълдор е на път да заеме поста, всъщност той никога не е имал амбиции да става министър.

Когато започнахме трети курс в „Хогуортс“ в училището постъпи братът на Албус – Абърфорт. Двамата не си приличаха: Абърфорт никога не е бил особено ученолюбив и за разлика от Албус предпочиташе да решава споровете в дуел, а не с разумни доводи. Но не са верни догадките на някои, че двамата братя не са били приятели. Колкото и различни да бяха, момчетата се разбираха прекрасно. Трябва да признаем, че едва ли на Абърфорт му е било особено приятно да живее в сянката на Албус, който неминуемо засенчваше приятелите си, и това с пълна сила важеше и за брат му.

След като завършихме „Хогуортс“, ние с Албус имахме намерение да тръгнем на околосветско пътешествие, каквато беше традицията в ония времена, и да погостуваме на магьосници в чужбина, а после да поемем всеки по своя професионален път. Но намеренията ни бяха осуетени от една трагедия. В самото навечерие на пътуването Кендра, майката на Албус, почина и той остана глава на семейството и единственият, който да се грижи за прехраната му. Отложих заминаването си, за да отида на погребението на Кендра и да ѝ отдам последна почит, сетне предприех пътуване, което се оказа самотно. Вече не можеше да става и дума Албус да ме придружи – имаше да се грижи за по-младите си брат и сестра, заедно с които беше наследил малко злато.

Това беше времето, когато сме обичували най-рядко. Пращах на Албус писма, в които вероятно нетактично му описвах чудесата на пътешествието си, като се почне от измъкването на косъм от химерите в Гърция и се стигне до експериментите на египетските алхимици. От неговите писма почти не научавах за делничния му живот, който според мен сигурно е бил потискащо скучен за такъв блестящ магьосник. Бях погълнат от приключенията си и се ужасих, когато към края на едногодишното си пътешествие научих, че го е сполетяла нова трагедия – смъртта на сестра му Ариана.

Въпреки че тя отдавна беше с разклатено здраве, ударът, дошъл толкова скоро след загубата на майка им, оказа огромно въздействие върху двамата ѝ братя. Най-близките на Албус – а аз се смятам за един от тези щастливици – споделяме мнението, че смъртта на Ариана и неговото усещане, че носи лична вина за нея (въпреки че той, разбира се, нямаше никаква вина), са оставили завинаги в душата му дълбока следа.

Когато се прибрах, заварих един младеж, понесъл страдания, каквито сполитат много по-възрастни хора. Албус беше по-сдържан отпреди и много по-угрижен. Нещастие то ставаше още по-голямо от това, че вместо да се сближат още повече, Албус и Абърфорт се отчуждиха. (След време това се разсея – в по-късни години двамата възстановиха ако не близките си взаимоотношения, то поне сърдечната връзка помежду си.) От този момент нататък обаче той рядко говореше за своите родители и за Ариана и ние се научихме да не отваряме дума за тях.

Други пера ще опишат подвизите от по-късни години. Неизчислимият принос на Дъмбълдор в съкровищницата на магьосническото знание, включително откритието от него дванайсет приложения на змейската кръв, ще бъде от огромна полза за идните поколения. Същото важи и за мъдростта, проявявана в решенията, които той е взимал като главен съдия на Магисъбора. И досега се твърди, че няма дуел между магьосници, който да се мери с двубоя между Дъмбълдор и Гриндълуолд през 1945 година. Очевидците описват ужаса и благоговението, които са изпитвали, докато са наблюдавали единоборството между двамата изумителни магьосници. Победата на Дъмбълдор и последиците ѝ за магьосническия свят се смятат за повратна точка в историята на магията, равна по важност на въвеждането на Указа за секретност на Международната конфедерация на магьосниците и на краха на Онзи-който-не-бива-да-се-назовава.

Албус Дъмбълдор никога не се е възгордявал и не е бил суетен – умееше да намира нещо ценно у всекиго, колкото и незначителен и жалък да изглеждаше той, и според мен загубите, които претърпя на такава крехка възраст, са му вдъхнали голяма човецина и със-

традание. Не мога да изразя колко ще ми липсва приятелството му, но моята загуба е несравнима със загубата, понесена от света на магьосниците. Никой няма да оспори, че той беше най-въдъхновяващият и най-обичаният от всички директори на „Хогуортс“.

Дъмбълдор умря така, както и живя: до сетния си дъх отстояваше доброто точно както в деня, когато се запознахме, беше готов да протегне ръка на едно малко момченце със змейска шарка.

Хари прочете статията в памет на Дъмбълдор и продължи да гледа вторачено снимката към нея. Лицето на Дъмбълдор беше озарено от познатата добродушна усмивка, но докато директорът гледеше над очилата си с формата на полумесеци, на Хари му се струваше, че дори от вестника го вижда като на рентген, и тъгата му се примеси с унижение.

Смяташе, че доста добре познава Дъмбълдор, но след като прочете статията, беше принуден да признае, че всъщност почти не го е познавал. Никога не се беше замислял какви са били детството и младостта му: Дъмбълдор сякаш се беше появил такъв, какъвто го знаеше Хари – достопочтен, стар и беловлас. Мисълта, че и той е бил момче, просто си беше странна, точно както да си представиш Хърмаяни глупава или някой раконог огнемет – дружелюбен.

Нито веднъж не му беше хрумвало да разпитва Дъмбълдор за неговото минало. А пък и да му беше хрумвало, със сигурност щеше да прозвучи странно, дори нелепо, но в края на краищата всички знаеха, че Дъмбълдор е участвал в онзи легендарен дуел с Гриндълуолд, а Хари не се беше сетил да се поинтересува и от този двубой, и от другите прочути постижения на Дъмбълдор. Не, двамата вечно бяха обсъждали Хари: миналото на Хари, бъдещето на Хари, намеренията на Хари... и сега, въпреки че бъдещето му беше несигурно и изпълнено с неминуеми опасности, на Хари му се струваше, че е пропуснал невъзвратими възможности да поразпита Дъмбълдор за него самия, макар и да подозираше, че директорът не е отговорил откровено на единствения личен въпрос, който някога му беше задавал: „Какво виждате

вие, когато погледнете в Огледалото?“ – „Аз ли? Виждам се да държа чифт дебели вълнени чорапи“

След няколко минути на размисъл Хари откъсна статията в памет на Дъмбълдор, сгъна я старателно и я пхна в първия том на „Приложна отбранителна магия и как да я използваме срещу Черните изкуства“. После хвърли каквото беше останало от вестника върху купчината ненужни вещи и се обърна с лице към стаята. Беше много по-подредена. Единствените неща, които не си бяха на мястото, бяха сутрешният брой на „Пророчески вестни“, който още лежеше на леглото, и парчето от счупеното огледало върху него.

Хари прекоси стаята, плъзна парчето огледало от вестника и го разгърна. Рано сутринта беше взел от пощенската сова навития на руло брой, само погледна бегло заглавието върху първата страница и като забеляза, че не пише нищо за Волдемор, го метна встрани. Беше сигурен, че от министерството притискат „Вестите“ да не разгласяват никакви новини за Волдемор. Затова чак сега видя какво е пропуснал.

В долната половина на първата страница, над снимката на Дъмбълдор, който крачеше притеснено, имаше по-малко заглавие: ДЪМБЪЛДОР: НАЙ-ПОСЛЕ ИСТИНАТА?

Следващата седмица очаквайте сензационния разказ за несъвършения гений, смятан от мнозина за най-великия магьосник на своето поколение. Рита Скийтър развенчава наложилите се образ на Дъмбълдор като достолепен мъдрец със сребриста брада и разбулва смутното му детство, непокорната му младост, враждите, продължили цял живот, и гузните тайни, които той отнесе в гроба. ЗАЩО човекът, нарочван за министър на магията, се е задоволил да остане най-обикновен директор на училище? КАКВА е била истинската цел на тайната организация, известна като Орден на феникса? КАК всъщност Дъмбълдор е намерил смъртта си?

Отговорите на тези и на много други въпроси са дадени в сензационната нова биография „Животът и лъжите на Албус Дъм-

бълдор“ от Рита Скийтър – на 13 страница ще намерите специалното интервю, което тя е дала само за нашето издание на Бети Брейтуейт

Хари припряно разгърна вестника на тринайсетата страница. Над статията имаше друга снимка с познато лице: жена с очила, украсени със скъпоценни камъни, с руса коса, претенциозно оформена на букли, и със зъби, оголени в нещо, което очевидно трябваше да мине за усмивка, печелеща симпатии. Жената махна на Хари, но той се опита да не обръща внимание на този отблъскващ образ и зачете интервюто.

На живо Рита Скийтър е много по-сърдечна и мила, отколкото ще предположите покрай прочутите ѝ портрети, написани с толкова хъс. Тя ме посреща в антрето на уютния си дом и ме отвежда право в кухнята, където ми поднася чаша чай, парче плодосладкиш и – иска ли питане! – врящ котел пресни клюки.

– Дъмбълдор, разбира се, е мечта за всеки биограф – заявява Скийтър. – Такъв дълъг богат живот! Сигурна съм, че моята книга е само първата от дълга поредица такива биографии.

Скийтър безспорно не си е губила времето. Написала е книгата си от деветстотин страници само за четирите седмици след загадъчната смърт на Дъмбълдор през юни. Питам я как е постигнала този свръхскоростен подвиг.

– Работя като журналист толкова отдавна, че гоненето на срокове се е превърнало в моя втора природа. Знаех, че магьосническият свят изгаря от нетърпение да чуе историята от край до край, и исках първа да удовлетворя тази потребност.

Напомням, че наскоро Елфиъс Дож, специален съветник към Магисъбора и дългогодишен приятел на Албус Дъмбълдор, е заявил, че „книгата на Скийтър съдържа по-малко факти и от шоколадова жаба с картичка“, и думите му са получили широка гласност.

Скийтър отмята назад глава и се смее.

– Скъпият Дожко! Помня, преди няколко години взех от него интервю за правата на езеряните. Да ни е жив и здрав, но съвсем

е изкуфял. Мислеше, че седим на дъното на езеро Уиндърмир, и все ми повтаряше да съм се пазела от нахалните жаби.

Въпреки това обвиненията на Елфиъс Дож в неточности получават широк отзвук на много места. Дали Скийтър наистина смята, че краткото време от четири седмици ѝ е било достатъчно, за да добие пълна представа за дългия и изключителен живот на Дъмбълдор.

– О, драга моя – грейва Скийтър и ме потупва с обич по кокачетата на пръстите, – знаете не по-зле от мен колко много информация може да бъде събрана с чанта, натъпкана с галеони, с отказа да чуваш думата „не“ и с хубаво, добре подострено самопишещо перо! Хората бездруго се редяха на опашка да леят помя върху Дъмбълдор. Не всеки го смята за толкова неотразим... той е настъпил по мазолите ужасно много важни клечки. Но онзи стар мърморко Дож може да слезе от високия си хипогриф, защото аз имам достъп до източник, за какъвто доста журналисти биха заменили магическата си пръчка, източник, който никога досега не се е изказвал публично и е бил много близък с Дъмбълдор по време на най-бурните и тежки дни в неговата младост.

В предварителната рекламна кампания за биографията, написана от Скийтър, със сигурност се наемква, че има стряскащи изненади за убедените, че Дъмбълдор е живял безупречно. Питам Скийтър кои са най-големите сред тези изненади.

– А, не, Бети, няма да разкривам най-големите сензации още преди хората да са си купили книгата! – смее се тя. – Но на онези, които и досега смятат, че Дъмбълдор е бил бял като брадата си, обещавам, че ги чака грубо събуждане. Ще кажа само, че никой от тези, които са го чували яростно да негодува срещу Вие-знаете-кого, не е и подозирал, че на младини и той се е увличал по черната магия! През късните си години Дъмбълдор постоянно призоваваше към търпимост, но на по-ранна възраст не е бил така широкомислец. Да, миналото на Албус Дъмбълдор е изключително мътно, да не говорим пък за твърде съмнителното му семейство – той правеше всичко възможно да не се обсъждат.

Питам Скийтър дали има предвид брата на Дъмбълдор Абър-

форт, който беше осъден от Магисъбора за злоупотреба с магия и преди петнайсет години това предизвика дребен скандал.

– О, Абърфорт е само върхът на торицето – смее се Скийтър. – Не, не, имам предвид нещо много по-отблъскващо от брат със склонност да си прави експерименти с кози, по-страшно и от баща, осакатил няколко мъгъли... Дъмбълдор така и не успя да потули нещата и двамата бяха обвинени от Магисъбора в престъпления. Не, любопитството ми беше привлечено от майката и сестрата и след кратко проучване определено се натъкнах на гнусно гнездо... ала както вече казах, ще трябва да почакате, за да научите от глави девета до дванайсета всички подробности. Сега ще кажа само това – изобищо не е чудно, че Дъмбълдор никога не е споменавал как точно е бил счупен носът му.

Ако оставим настрана кирливите ризи на семейството, отрича ли Скийтър блестящия ум на Дъмбълдор, благодарение на който той е направил толкова много магически открития?

– Наистина беше умен – съгласява се тя, – макар и мнозина днес да оспорват, че само той има принос за всичките си така наречени постижения. Както разказвам в шестнайсета глава, Айвър Дилънсби твърди, че вече бил открил осем от приложенията на змейската кръв, когато Дъмбълдор е „заимствал“ от научния му труд.

Все пак се престашиавам да отбележа, че няма как да отречем някои от постиженията на Дъмбълдор. Например прочутата му победа над Гриндълуолд.

– О, радвам се, че отвори дума за Гриндълуолд – заявява с многозначителна усмивка Скийтър. – Опасявам се, че онези, които се просъзпяват, щом чуят за зрелищната победа на Дъмбълдор, трябва да се подготвят за истинска бомба, или по-скоро – за торова бомбичка. Много мръсна история, наистина... Ще кажа само – не бъдете толкова убедена, че е имало такъв зрелищен легендарен дуел. След като прочетат книгата ми, хората вероятно ще бъдат принудени да стигнат до извода, че Гриндълуолд просто е измагьосал на върха на пръчката си бяла носна кърпа и се е предал мирно и кротко.

Скийтър отказва да разкрие нещо повече по този прелюбопитен въпрос, затова се насочваме към отношенията, по които читателите ò безспорно ще се захласнат най-много.

– О, да – кима отсечено Скийтър, – посветила съм цяла глава на отношенията между Потър и Дъмбълдор. Наричат ги нездравословни, дори зловеци. Пак ще напомня, че читателите ви трябва да си купят моята книга, за да научат всичко от край до край, но няма спор, че още от самото начало Дъмбълдор е проявявал неестествен интерес към Потър. Дали това наистина е било в интерес на момчето... хм, предстои да видим. Със сигурност за никого не е тайна, че юношеството на Потър е било доста тежко.

Питам дали Скийтър и досега общува с Хари Потър, от когото миналата година взе сензационно интервю – в него Потър говори единствено и само за убедеността си, че Вие-знаете-кой се е завърнал.

– О, да, създадохме тясна връзка – споделя Скийтър. – Клетият, Потър има малко истински приятели, а аз се запознах с него по време на един от най-трудните периоди в живота му – Тримагическия турнир. Вероятно съм сред малкото живи хора, които могат да кажат, че познават истинския Хари Потър.

Това, естествено, ни отвежда към множеството слухове за последните часове на Дъмбълдор, които все още се разпространяват. Смята ли Скийтър, че Потър е присъствал на смъртта му?

– Е, не искам да се разпростирам по въпроса, всичко е написано в книгата, но очевидци в замъка „Хогвортс“ са видели как Потър бяга от мястото броени мигове след като Дъмбълдор е паднал, скочил е или е бил бутнат. По-късно Потър е дал свидетелски показания срещу Сивиръс Снейп, човека, на когото – както е всеизвестно – има зъб. Дали всичко е станало така, както изглежда? Нека реши магьосническата общественост – след като прочете книгата ми.

Подир тези интригуващи думи аз се сбогувам със Скийтър. Няма съмнение, че тя е написала книга, която моментално ще се превърне в бестселър. Междувременно безбройните поклонници

на Дъмбълдор сигурно тръпнат какво ли скоро ще излезе наяве за техния кумир.

Хари дочете материала до края, но продължи невиждащо да гледа вестника. У него като бълвоч се надигнаха отвращение и гняв, момчето намачка вестника на топка и го запокити с все сила към стената и така той се присъедини към останалите ненужни вещи, струпани около препълненото кошче.

Хари заснова слепешката из стаята, като отваряше празни чекмеджета и взимаше книги, които после веднага връщаше на същите купчини, без да съзнава какво прави, а в главата му кънтяха случайни изречения от интервюто с Рита: „цяла глава на отношенията между Потър и Дъмбълдор... наричат ги нездравословни, дори зловещи... на младини и той се е увличал по черната магия... имам достъп до източник, за какъвто доста журналисти биха заменили магическата си пръчка...“

– Лъжи! – ревна Хари и видя през прозореца как съседът, спрял, за да пусне отново косачката, се извърща притеснено нагоре.

Хари тежко се отпусна на леглото. Парчето от счупеното огледало подскочи и се отдалечи, но той го взе и го обърна между пръстите си, като мислеше и мислеше за Дъмбълдор и за лъжите, с които Рита Скийтър го позореше...

Възможно най-яносиният проблясък. Хари застина и порязаният му пръст отново се плъзна по острия грапав ръб на огледалото. Сигурно само му се беше сторило. Погледна през рамо, но стената беше с гнусно прасковен цвят, избран от леля Петуня: тук нямаше нищо синьо, което да се е отразило в огледалото. Той отново се взря в парчето и не видя нищо друго, освен собствените си яснозелени очи, които го погледнаха оттам.

Беше му се сторило, нямаше друго обяснение, беше му се сторило, защото той си мислеше за мъртвия директор на училището. Ако имаше нещо сигурно, то това беше, че яносините очи на Албус Дъмбълдор никога вече нямаше да пронижат Хари.

– ГЛАВА ТРЕТА –

ЗАМИНАВАНЕТО НА СЕМЕЙСТВО ДЪРСЛИ

Входната врата се затръшна, звукът прокълтя нагоре по стълбите и някой изкрещя:
– Ей, ти!

Шестнайсет години се обръщаха така към Хари и той не се и усъмни кого вика вуйчо му, въпреки това не отговори веднага. Още се вираше в парчето огледало, в което за стотна от секундата му се беше сторило, че е зърнал окото на Дъмбълдор. Чак когато вуйчо му изкрещя **МОМЧЕ!**, Хари се изправи бавно и тръгна към вратата, като поспря да прибере парчето огледало в раницата с нещата, които щеше да вземе със себе си.

– Защо се бавиш толкова?! – ревна Върнън Дърсли, когато Хари се появи в горния край на стълбището. – Слизай долу, искам да поговорим!

Хари бавно тръгна надолу с дълбоко пъхнати в джобовете на джинсите ръце. Когато влезе във всекидневната, завари вътре и тримата от семейство Дърсли. Бяха облечени като за път: вуйчо Върнън беше със сивобежово яке с цип, леля Петуния – с елегантен шлифер с цвят на съомга, а Дъдли, едрият и мускулест русоляв братовчед на Хари – с кожено яке.

– Какво? – попита Хари.

– Седни! – каза вуйчо Върнън. Хари вдигна вежди. – Ако обичаш – добави вуйчо Върнън и трепна леко, сякаш думата го е прерязала през гърлото.

Хари седна. Помисли си, че знае какво ще последва. Вуйчо му заснова напред-назад, а леля Петуния и Дъдли го загледаха

с тревожно изражение. Накрая вуйчо Върнън спря пред Хари, едрото му мораво лице беше сбърчено от съсредоточаването, и заяви:

– Промених решението си.

– Каква изненада! – отвърна Хари.

– Не дръж такъв език... – подхвана пискливо леля Петуния, но Върнън Дърсли ѝ махна с ръка да млъкне.

– Всичко това са врели-некипели – продължи вуйчо Върнън и прониза Хари със свинските си очички. – Реших изобщо да не вярвам на тия небивалици. Оставаме тук, няма да ходим никъде.

Хари погледна вуйчо си и се отчая, но и се развесели. От четири седмици Върнън Дърсли променяше решението си поне по веднъж в денонощието и товареше багажа на колата, разтоварваше го и после пак го товареше. Любимият миг на Хари беше, когато вуйчо Върнън – без да подозира, че след последното изваждане на куфара на Дъдли Хари е сложил вътре гиричките си, – се опита да го качи обратно в багажника, но се разпищя от болка и се свлече с ругатни на земята.

– Според теб – подхвана вуйчото и пак заснова напред-назад из всекидневната – ние, аз, Петуния и Дъдли – сме в опасност. Застрашават ни...

– Някои от „моята пасмина“. Точно така – потвърди Хари.

– Е, аз пък не вярвам – повтори вуйчо Върнън и отново застана пред Хари. – До среднощ не съм мигнал, обмислях отново и отново всичко и съм убеден, че това е заговор за превземане на къщата.

– На къщата ли? – повтори Хари. – Коя къща?

– Как коя, тази тук! – изкрещя вуйчо Върнън и вената на челото му се изду. – Нашата къща. Цените на къщите наоколо са скочили до небето! Искаш да ни разкараш оттук, после ще направиш някой фокус-мокус и още преди да сме се усетили, къщата ще се води на твое име...

– Ти да не си полудял?! – попита Хари. – Заговор да превзема къщата! Чак толкова глупав ли си, колкото изглеждаш?

– Как смееш?!... – изпищя леля Петуния, но и този път Върнън ѝ показа с ръка да млъкне: струваше му се, че обидите за външния му вид са нищо в сравнение с опасността, която е разкрил.

– Ако случайно си забравил – каза Хари, – вече имам къща, завеща ми я моят кръстник. За какво ми е да взимам и тази тук? Заради щастливите спомени ли?

Настъпи мълчание. Хари си помисли, че с този довод вероятно е впечатлил вуйчо си.

– Ти твърдиш – Върнън отново заснова, – че този лорд Не-знам-кой-си...

– Волдемор – напомни нетърпеливо Хари, – вече го предъвк-ваме за стотен път. Аз не твърдя нищо, това си е голата истина, миналата година Дъмбълдор те предупреди, както и Кингзли и господин Уизли...

Върнън Дърсли се сгърби ядосано и Хари предположи, че вуйчо му се опитва да прогони спомена за неканените гости – двама възрастни магьосници, появили се няколко дни след началото на лятната ваканция. Семейство Дърсли бяха изключително неприятно изненадани, когато прага им прекрачиха Кингзли Шакълболт и Артър Уизли. Хари обаче трябваше да признае, че не би могло да се очаква вуйчо Върнън да се зарадва на повторно посещение на господин Уизли, който преди години беше опустошил половината му всекидневна.

– Кингзли и господин Уизли обясниха всичко – продължи безпощадно Хари. – Щом навърша седемнайсет години, защитната магия, която ме пази, ще се развали и на опасност ще бъде изложен не само аз, но и вие. В Ордена са убедени, че Волдемор ще се прицели във вас или за да ви изтезава, за да разбере къде съм, или защото ще реши, че ако ви вземе за заложници, аз ще се появя и ще се опитам да ви освободя.

Вуйчо Върнън срещна погледа на Хари. Момчето беше сигурно, че в този миг двамата си задават един и същ въпрос. След това вуйчото се отдалечи, а Хари продължи:

– Трябва да се скриете някъде и от Ордена искат да ви по-

могат. Предлагат ви сигурна защита, възможно най-добрата.

Вуйчо Върнън не каза нищо, но продължи да снове. Навън слънцето се беше снишило над живите плетове. Косачката на съседа отново заглъхна.

– Мислех, че има Министерство на магията – рече внезапно Върнън Дърсли.

– Да, има – изненада се Хари.

– Защо тогава то не ни защити? Според мен като невинни жертви, които не са извършили друго, освен че са подслонили един белязан човек, имаме право на закрила от страна на държавата!

Хари не се съдържа и се засмя. Съвсем в свой стил вуйчо му разчиташе на държавата дори в свят, който презираше и на който нямаше доверие.

– Чу какво казаха господин Уизли и Кингзли – отвърна Хари. – Според нас в министерството има внедрени хора.

Вуйчо Върнън, чието лице още беше мораво от съсредоточаването, отиде при камината и се върна, като дишаше толкова тежко, че черните му рунтави мустаци се поклащаха.

– Добре де – каза той, след като отново застана пред Хари. – Добре, нека заради спора предположим, че приемем тази защита. Пак не виждам защо не могат да ни пратят онзи тип Кингзли.

Макар и трудно, Хари се съдържа да не завърти очи от досада. Бяха обсъждали и този въпрос поне десетина пъти.

– Както вече ти обясних – отговори той през зъби, – Кингзли охранява мъг... вашия министър-председател.

– Именно... значи е най-добрият – заяви вуйчо Върнън и засочи празния екран на телевизора.

Семейство Дърсли бяха забелязали по новините Кингзли, който вървеше на известно разстояние след мъгълския министър-председател по време на посещенията му в една болница. Заради това, а също и защото Кингзли беше усвоил уменията да се облича като мъгъл, да не говорим пък за провлачения му гърлен глас, който кой знае защо вдъхваше доверие, тримата

Дърсли си го бяха харесали както никой друг магьосник, макар че всъщност не го бяха виждали нито веднъж с обичата на ухото.

– Е, той е зает – обясни Хари. – Но Хестия Джоунс и Дедалус Дигъл ще се справят прекрасно със задачата...

– Поне да бяхме видели автобиографиите им... – подхвана вуйчо Върнън, но Хари изгуби търпение.

Стана и отиде при вуйчо си, като вече сам сочеше телевизора.

– Тези злополуки не са никакви злополуки... катастрофите, взривовете, излезлите от релсите влакове и всичко случило се от последния път, когато сме гледали новини. Изчезват и умират хора и зад това стои той... Волдемор. Колко пъти да ви повтарям, Волдемор изстребва мъгли колкото да се позабавлява. Дори мъглата... пусната е от дименторите и ако не помните какво точно представляват те, питайте сина си!

Ръцете на Дъдли трепнаха и той посегна да закрие устата си. Но понеже майка му, баща му и Хари се бяха вторачили в него, Дъдли бавно отпусна ръце и попита:

– Още ли... такива има?

– Дали има още ли? – засмя се Хари. – Освен двата, които ни нападнаха? Разбира се, че има още... сега те вече са стотици, може би хиляди, понеже се хранят със страх и отчаяние...

– Добре, добре – развика се Върнън Дърсли. – Разбрахме.

– Дано – отвърна Хари, – защото след като навърша седемнайсет години, всички те – смъртожадните, дименторите, може би дори инфериите, това са трупове, омагьосани от черен магьосник – ще могат да ви откриват и със сигурност ще ви нападнат. А ако си спомните последния път, когато се опитахте да надхитрите магьосници, според мен ще се съгласите, че се нуждаете от помощ.

За кратко се възцари тишина, в която сякаш през годините, изтекли оттогава, се чу далечният кънтеж на дървената входна врата, която Хагрид беше избил. Леля Петуния гледаше вуйчо Върнън, Дъдли пък се беше вторачил в Хари. Накрая вуйчо

Върнън избълва:

– Ами работата ми? Ами училището на Дъдли? Това явно не вълнува тази сбирщина магьосници, които само си клатят краката...

– Толкова ли не разбираш?! – извика Хари. – Те ще ви изтезават и ще ви убият, както убиха родителите ми!

– Татко – каза високо Дъдли, – татко... лично аз отивам с хората от този Орден.

– За пръв път в живота си говориш разумно, Дъдли – отбеляза Хари.

Знаеше, че битката е спечелена. Щом Дъдли беше толкова уплашен, че да приеме помощта на Ордена, майка му и баща му също щяха да тръгнат с него: и дума не можеше да става да се разделят с „хубавото си Дъденце“. Хари погледна старовремския часовник върху полицата над камината.

– Те ще бъдат тук след около пет минути – каза той и понеже и тримата Дърсли продължиха да мълчат, излезе от стаята.

Мисълта, че ще се раздели – може би завинаги – с леля си, вуйчо си и братовчед си, го развеселяваше, но във въздуха пак витаеше напрежение. Какво си казвате подир шестнайсет години неумолима неприязън?

След като се върна в стаята си, Хари започна безцелно да прехвърля в ръце раницата, после пхна през пръчките в кафеза на Хедуиг няколко ядки за сови. Те паднаха с глух звук на дъното, но совата не им обърна внимание.

– Скоро тръгваме, съвсем скоро – съобщи ѝ Хари. – И тогава пак ще можеш да си летиш на воля.

На вратата се позвъни. Хари се поколеба, после отново излезе от стаята и тръгна надолу по стълбите – не можеше да разчита, че Хестия и Дедалус ще се справят сами със семейство Дърсли.

– Хари Потър! – чу се развълнуван писък още щом Хари отвори вратата: дребният мъж с виолетов цилиндър направи дълбок поклон. – Както винаги, за мен е чест!

– Благодаря, Дедалус – каза Хари и се извърна с едва загат-

ната притеснена усмивка към тъмнокосата Хестия. – Наистина е много мило от ваша страна, че го правите... леля, вуйчо и братовчед ми са тук...

– Добър ден, роднини на Хари Потър! – викна щастлив Дедалус и бодро-бодро влезе във всекидневната.

Тримата Дърсли съвсем не изглеждаха щастливи, че ги поздравяват по този начин, а Хари вече очакваше те отново да променят решението си. При вида на двамата магьосници Дъдли се сви по-близо до майка си.

– Виждам, че вече сте стегнали багажа и сте готови. Прекрасно! Както Хари ви е обяснил, планът е прост – продължи Дедалус, като извади от жилетката си огромен джобен часовник и го погледна. – Ще поемем преди Хари. Тъй като в къщата ви е опасно да се правят магии – Хари все още е непълнолетен и това може да послужи на министерството като повод да го задържи, – ще се придвижим петнайсетина километра с кола и чак тогава ще се магипортираме на безопасното място, което сме ви избрали. Доколкото разбрах, можете да шофирате, нали? – попита той учтиво вуйчо Върнън.

– Дали мога да... Ама разбира се, че мога да шофирам! – избухва вуйчо Върнън.

– Браво на вас, драги ми господине, браво, лично аз щях да се шашна от толкова много копчета и бутони – призна си Дедалус.

Той явно беше останал с впечатлението, че е поласкал Върнън Дърсли, който с всяка негова дума видимо все повече се съмняваше в плана.

– Дори не може да шофира! – промърмори той тихо, а мустациите му щръкнаха възмутено, но за щастие не го чуха нито Дедалус, нито Хестия.

– Ти, Хари, ще изчакаш тук онези, които ще те охраняват – продължи Дедалус. – Има малка промяна в уговорката...

– В какъв смисъл? – тутакси попита Хари. – Мислех, че Лудокия ще дойде и ще ме отведе с групово магипортиране.

– Не може да го направи – отсече Хестия. – Той ще ти обяс-

ни.

Тримата Дърсли, които изслушаха всичко това, без да разберат и думица, подскочиха, когато някой изписка високо:

– Побързайте!

Хари огледа цялата стая и чак тогава си даде сметка, че гласът е дошъл от джобния часовник на Дедалус.

– Точно така, времето ни притиска – заяви Дедалус, после кимна на часовника си и го пъкна обратно в жилетката. – Опитваме се, Хари, да съобразим времето, когато ще напуснеш къщата, с магипортирането на роднините ти, така магията ще престане да действа едва след като всички се отправите към местата, където ще бъдете в безопасност. – Той се обърна към семейство Дърсли: – Е, готови ли сме за път?

Никой не му отговори, а вуйчо Върнън възмутено гледаше издутия джоб на Дедалус.

– Дедалус, дали да не почакаме отвън в антрето? – прошепна Хестия, тя очевидно смяташе за неприлично да останат в стаята, докато Хари и тримата Дърсли се сбогуват с много любов и може би сълзи.

– Не е нужно – промърмори Хари, но вуйчо Върнън направи по-нататъшните обяснения излишни, като рече на висок глас:

– Е, довиждане, момче.

Люшна дясната си ръка, за да се здрависа с Хари, но в последния момент това явно се оказа непосилно за него и той само стисна юмрук и го заклати напред-назад като метроном.

– Готов ли си, Диди? – попита леля Петуния и припряно провери закопчалката на дамската си чанта – само и само да не поглежда Хари.

Дъдли не отговори, но продължи да стои леко зяпнал, а Хари си помисли, че така той прилича малко на великана Гроп.

– Да вървим тогава – подкани вуйчо Върнън.

Вече беше отишъл при вратата на всекидневната, когато Дъдли изпелтечи:

– Не разбирам.

– Какво не разбираш, миличко? – попита леля Петуния и

погледна нагоре към сина си.

Дъдли вдигна огромна като пушен бут ръка и посочи Хари.

– Защо той няма да дойде с нас?

Вуйчо Върнън и леля Петуния застинаха на място и зяпнаха сина си така, сякаш току-що е изявил желание да стане балерина.

– Какво? – попита на висок глас вуйчо Върнън.

– Защо няма да дойде и той? – повтори Дъдли.

– Ами защото... защото не иска – отговори баща му, като се извърна и изгледа на кръв Хари, а сетне добави: – Не искаш, нали?

– Ни най-малко – потвърди момчето.

– Чу ли? – рече вуйчо Върнън на Дъдли. – А сега идвай, тръгваме.

Той излезе с тежка стъпка от стаята: чуха как входната врата се отваря, но Дъдли не се помръдна и подир няколко плахи крачки леля Петуния също спря.

– Какво има пак? – излая вуйчо Върнън, след като отново се появи на прага.

Дъдли сякаш се бореше с понятия, които му бяха прекалено трудни, за да ги изрази с думи. След няколко мига на явно мъчителна душевна борба той рече:

– Но къде ще отиде той?

Леля Петуния и вуйчо Върнън се спогледаха. Беше ясно, че Дъдли ги плаши. Хестия Джоунс наруши тишината.

– Ама... вие сигурно знаете къде отива племенникът ви, нали? – попита тя с изумен вид.

– Знаем, разбира се – потвърди Върнън Дърсли. – Потегля с ония там от вашата пасмина. Хайде, Дъдли, да се качваме на колата, чу какво каза човекът, бързаме.

Той отново тръгна и стигна при входната врата, но Дъдли не го последва.

– Потегля с ония от нашата пасмина ли?

Хестия се възмути. Хари се беше натъквал на такова отношение и преди – магьосниците се стъписваха, че най-близките

роднини нехаят за прочутия Хари Потър.

– Не се притеснявайте – каза ѝ той. – Не е толкова важно, наистина.

– Не е важно ли? – повтори Хестия и гласът ѝ се извиси зловещо. – Тези хора дават ли си сметка какво си преживял? На каква опасност си изложен? Колко милеят за теб всички, които са се изправили срещу Волдеморт?

– Хм... не, не си дават – отговори Хари. – Според тях съм загуба на пространство, но аз съм свикнал...

– Аз не смятам, че си загуба на пространство.

Ако не беше видял как устните на Дъдли мърдат, Хари сигурно нямаше да повярва на ушите си. Гледа няколко секунди братовчед си и накрая допусна, че вероятно го е казал точно той: ако не друго, Дъдли се беше изчервил. Хари също се смути и се учуди.

– Хм... благодаря ти, Дъдли.

Грамадното момче като че ли отново се бореше с мисли, които не се поддаваха на изразяване, но накрая изпелтечи:

– Ти ми спаси живота.

– Няма такова нещо – възрази Хари. – Дименторът искаше да ти вземе душата...

Той с любопитство се взря в братовчед си. И това, и миналото лято двамата всъщност не бяха общували, защото Хари се беше върнал на „Привит Драйв“ съвсем за кратко и почти не беше излизал от стаята си. Сега обаче проумя, че чашата студен чай, върху която сутринта бе стъпил, може би не е била тъпа шега. Въпреки че беше трогнат, му олекна, че Дъдли явно е изчерпал способността си да дава воля на своите чувства. Той отвори един-два пъти уста, изчерви се до мораво и потъна в мълчание.

Лея Петуния се разрева. Хестия Джоунс я погледна с одобрение, изместено от възмущение, когато лелята изтича и прегърна не Хари, а Дъдли.

– Б-б-беше толкова мил, Дъденце... – изхлипа тя върху огромните му гърди. – Толкова прелестен, когато каза „Благодаря ти“...

– Но той изобщо не е казал това! – възнеговува Хестия. – Каза само, че според него Хари не е загуба на пространство!

– Да, от устата на Дъдли обаче това е равнозначно на „обичам те“ – уточни Хари, разкъсан между раздражението и желанието да прихне, понеже леля Петуния продължаваше да се притиска до Дъдли, сякаш току-що е спасил Хари от горяща сграда.

– Тръгваме ли, или не? – кресна вуйчо Върнън, след като се появи за пореден път на вратата на всекидневната. – Мислех, че времето ни притиска.

– Да... да, тръгваме – увери го Дедалус Дигъл, който бе наблюдавал с развеселен вид размяната на тези реплики и сега явно се опомни. – Наистина трябва да потегляме. Хари...

Той пристъпи леко напред и след като стисна между дланите си ръката на момчето, я разклати.

– Успех! Надявам се да се срещнем отново. Светът на магьосниците се уповава на теб.

– О – рече Хари, – добре... Благодаря!

– Сбогом, Хари! – Хестия също се ръкува с него. – Мислено сме с теб.

– Дано всичко мине добре – отвърна момчето и стрелна с очи леля Петуния и Дъдли.

– О, сигурен съм, че накрая ще станем първи приятели – изтананика весело Дигъл и след като размаха цилиндъра, излезе от стаята.

Хестия го последва.

Дъдли се дръпна леко от хватката на майка си и тръгна към Хари, който едва се сдържа да не го заплаши с магия. После Дъдли протегна голяма розова ръка.

– Леле, Дъдли – рече Хари под съпровода на възобновените хлипове на леля Петуния, – да не би дименторите да са ти вдъхнали друга душа?!

– Не знам – промърмори братовчед му. – До скоро, Хари.

– Да... – провлачи Хари и подаде ръка. – Може би. И умната, Ди Грамадата.

Дъдли насмалко да се усмихне, после тронаво излезе от стаята. Хари чу тежките му стъпки по посипаната с чакъл алея, след това се затръшна врата на автомобил.

Щом чу звука, леля Петуния, която беше заровила лице в носната си кърпа, се огледа. Явно не беше очаквала да остане сама с Хари. Побърза да пхне кърпата в джоба си и каза:

– Е... довиждане.

После, без да го поглежда, се отправи към вратата.

– Довиждане – отвърна той.

Леля му спря и се обърна. За миг Хари изпита изключително странното чувство, че тя иска да му каже нещо: погледна го разтреперана и понечи да отвори уста, после обаче само леко поклати глава и изхвърча от стаята, за да догони мъжа си и сина си.

– ГЛАВА ЧЕТВЪРТА –

СЕДМИНАТА ПОТЪРОВЦИ

Хари изтича горе в стаята си и застава на прозореца точно навреме, за да види как колата на семейство Дърсли отпрашва по алеята и после по пътя. Цилиндърът на Дедалус стърчеше между леля Петуния и Дъдли на задната седалка. В края на „Привит Драйв“ автомобилът зави надясно и прозорците му за миг припламнаха в алено от вече залязващото слънце, после се скриха от поглед.

Хари взе кафеза на Хедуиг, „Светкавицата“ и раницата, огледа още веднъж необичайно подредената си стая, заслиза тромаво обратно към антрето и сам остави до стълбите нещата си. Вече се мръкваше бързо и във вечерната светлина антрето се изпълваше със здрач. Хари се почувства много странно, докато стоеше там в тишината: знаеше, че напуска къщата завинаги. Преди много време, когато тримата Дърсли го оставяха сам и отиваха да се забавляват, часовете на усамотение му се бяха стрували невероятна наслада: той слизаше само колкото да си вземе нещо вкусно от хладилника и после се втурваше към горния етаж, за да играе на компютъра на Дърсли или да пусне телевизора и да превключва на воля програмите. При спомена за онова време усети странна празнота – сякаш си спомняше за по-малък брат, когото е загубил.

– Не искаш ли да огледаш къщата за последно? – попита той Хедуиг, която още се цупеше с глава под крилото. – Никога вече няма да дойдем тук. Не искаш ли да си спомниш доброто старо време? Погледни например тази изтривалка. Какви спомени!...

Дъдли повърна върху нея, след като го спасих от дименторите... Оказва се, че все пак ми е благодарен, представяш ли си?... И миналото лято Дъмбълдор влезе през същата входна врата...

За миг Хари изгуби нишката на мисълта си, после застана с гръб към входната врата.

– А тук, отдолу, Хедуиг... – Той дръпна вратата под стълбите и я отвори. – Навремето спях тук! Ти тогава не си ме познавала... леле, бях забравил колко е тясно...

Хари огледа струпаните обувки и чадъри и си спомни как всяка сутрин, когато се будеше, виждаше стълбището отдолу и то често беше украсено с един-два паяка. В ония дни не знаеше изобщо кой е всъщност, още не беше научил как са загинали родителите му и защо с него често стават такива странни неща. Но още помнеше сънищата, които го преследваха дори по онова време: объркани видения с проблеснала като светкавица зелена светлина и веднъж дори с летящ мотоциклет – когато разказа съня на вуйчо Върнън, той едва не блъсна колата...

Някъде наблизко внезапно екна оглушителен тътен. Хари рязко се изправи и си удари темето в ниската горна рамка на вратата. Поспря колкото да употреби някои от най-цветистите ругатни на вуйчо Върнън, после отиде със залитане в кухнята и както се държеше за главата, се взря през прозореца в градината отзад.

Мракът сякаш се беше надиплил, самият въздух потрепери. После един по един изникнаха силуети, освободени от хамелеонизиращата магия. Над всички се извисяваше Хагрид, който беше с каска и предпазни очила и беше яхнал огромен мотоциклет с черен кош отстрани. Хората около него слизаха от метли, а двама – от скелетоподобни черни крилати коне.

Хари отвори задната врата и се втурна към тях. Всички нададоха възгласи, Хърмаяни обви ръце около него, Рон го потупа по гърба, а Хагрид каза:

– Добре ли си, а, Хари? Готов ли си за път?

– Иска ли питане! – грейна той. – Но не очаквах, че ще дойдат толкова много хора!

– Промяна в плана – изръмжа Лудоокия, който носеше две огромни издути торби, а магическото му око се въртеше с шеметна бързина и оглеждаше ту притъмнялото небе, ту къщата, ту градината. – Хайде първо да влезем вътре и там ще ти обясним всичко.

Хари заведе всички обратно в кухнята, където със смях и весело бърбрене насядаха по столовете и по лъснатите до блясък работни плотове на леля Петуния или се облегнаха на безупречно чистите ѝ електроуреди – Рон, висок и слаб, Хърмаяни с буйна коса, сплетена на плитка, Фред и Джордж с еднакви дяволити усмивки, дългокосият Бил, целият в белези, господин Уизли с добродушно лице, пооплешивял и с леко изкривени очила, Лудоокия, кален в много битки, еднокрак, с яркосиньо магическо око, което се въртеше шеметно в очната ябълка, Тонкс с къса коса в любимия ѝ оттенък на яркорозовото, Лупин, с попрошарена коса и повече бръчки, Флър, стройна и красива с дълга сребристоруса коса, Кингзли с гола глава, чернокож и широкоплещест, Хагрид с чорлава коса и брада, леко сгърбен, за да не си удари главата в тавана, и Мъндънгус Флечър, дребен и мръсен, със засрамен вид, сплъстена коса и подпухнали очи, с които приличаше на куче от породата басет. При тази гледка сърцето на Хари сякаш се преизпълни и се нажежи: той чувстваше огромна обич към всички тях, дори към Мъндъндус, когото при последната им среща се бе опитал да души.

– Мислех си, Кингзли, че си поел охраната на мъгълския министър-председател – провикна се той през стаята.

– Една вечер ще мине и без мен – каза Кингзли. – Ти си по-важен.

– Познай, Хари, какво се случи! – възкликна Тонкс, както беше кацнала върху пералнята, и размърда пръстите на лявата си ръка – там блещукаше пръстен.

– Омъжила си се? – ахна Хари и премести поглед от нея към Лупин.

– Жалко че не можа да дойдеш и ти, направихме го в съвсем тесен кръг.

– Страхотно, чест...

– Добре, добре, по-късно ще имаме време да си разкажем на спокойствие какво ново-старо! – ревна Муди, за да надвика врявата, и в кухнята се възцари тишина. Той свали торбите в краката си и се извърна към Хари: – Дедалус сигурно ти е споменал, че се наложи да се откажем от план А. Пиус Тикнес се престарава и ни създава големи ядове. Обявил е, че на затвор ще бъде осъден всеки, който се опита да свърже тази къща тук с пудролинните, да сложи летекод или да се магипортира от и към нея. Това било в името на твоята сигурност, за да не можел Ти-знаеш-кой да се добере до теб. Напълно безсмислено, защото заклинанието на майка ти вече го е направило. Всъщност той на практика ти пречи да се измъкнеш безопасно оттук. Вторият проблем – още не си пълнолетен, което означава, че носиш Следата.

– Ама аз не...

– Следата, Следата! – прекъсна го нетърпеливо Лудоокия. – Заклинанието, с което се установява дали някой под седемнайсет години не прави магии и с което министерството засича такива нарушения на непълнолетни! Ако ти или някой около теб направи магия, за да те изведе оттук, Тикнес ще научи, а значи и смъртожадните... Не можем да чакаме Следата да бъде свалена, защото в мига, когато навършиш седемнайсет, ще загубиш защитата от майка ти. Накъсо: Пиус Тикнес смята, че те е притиснал в ъгъла и няма мърдане.

Ще не ще, Хари се съгласи с този непознат Тикнес.

– И какво ще правим сега?

– Ще използваме единствените превозни средства, които са ни останали, единствените, които Следата не може да засече, защото не се налага да изричаме заклинания, за да се качим на тях – метли, тетроли и мотоциклета на Хагрид.

Хари видя пропуски в плана, но си замълча, за да даде възможност Лудоокия да ги забележи сам.

– И така, магията на майка ти ще престане да действа само при две условия: когато навършиш пълнолетие и когато преста-

неш да наричаш тази къща свой дом – показва Муди безупречно чистата кухня. – Тази вечер леля ти и вуйчо ти поемат в една посока, а ти в друга с пълното съзнание, че никога вече няма да живеете под един покрив, нали?

Хари кимна.

– Този път ще заминеш и няма да се върнеш тук, а заклинанието ще спре да те закриля от мига, в който излезеш от обсега му. Решихме да го обезсилим по-рано, защото ако не го направим, все едно да чакаме Ти-знаеш-кой да дойде и да те похити веднага щом навършиш седемнайсет. Имаме само едно предимство: Ти-знаеш-кой не подозира, че ще те изведем оттук именно тази вечер. Пуснахме в министерството лъжлив слух – там смятат, че ще тръгнеш едва на трийсети. Но тъй като си имаме работа не с друг, а с Ти-знаеш-кого, не можем да разчитаме само на това, че до него ще достигне погрешната дата – той със сигурност е пратил двама-трима смъртожадни, които за всеки случай да патрулират в небето над района. Затова сме защитили дванайсет различни къщи с всички средства, с които разполагаме. Бихме могли да те скрием във всяка от тях и всичките са свързани по един или друг начин с Ордена: моята къща, домът на Кингзли, къщата на лелята на Моли – Мюриъл... сам се досещаш за какво ти говоря.

– Да – потвърди Хари, но не беше докрай искрен, защото още смяташе, че в плана има огромен пропуск.

– Ще отидеш при родителите на Тонкс. Щом влезеш в обсега на защитните заклинания, които сме направили на къщата им, ще можеш да се придвижиш до „Хралупата“ с летекод. Въпроси?

– Хм... да. В началото те може би няма да знаят към коя от дванайсетте обезопасени къщи съм се отправил, но няма ли да стане очевидно, след като всички ние – все пак сме четиринайсет души! – полетим към родителите на Тонкс?

– О! – възкликна Муди. – Забравих да спомена най-важното. Няма да полетим четиринайсет души към родителите на Тонкс. Тази вечер в небето ще се придвижват седмина Хари-По-

търровци, всеки с придружител, и всяка от двойките ще се насочи към различна обезопасена къща.

После Муди извади изпод наметалото си стъкленица с нещо, което приличаше на тиня. Не се налагаше да казва и дума повече: Хари веднага разбра какъв е планът нататък.

– Не! – заяви той на висок глас, който прокънтя в кухнята. – И дума да не става!

– Предупредих ги, че ще кажеш това! – отбеляза донякъде самодоволно Хърмаяни.

– Ако смятате, че ще допусна шестима души да излагат на опасност живота си!...

– Защото не сме го правили никога друг път – подметна ехидно Рон.

– Различно е да се преструваш на мен...

– Всъщност, Хари, никой от нас не умира от желание да го прави – намеси се сериозно и Фред. – Я си представи, че нещо се обърка и ние завинаги си останем кльоцави белязани тъпанари.

Хари не се усмихна.

– Ако не се съглася, не можете да го направите, трябва ви малко от косата ми.

– Точно така, иначе планът отива на кино – потвърди Джордж.

– Наистина няма как да вземем от косата ти, ако ти не ни дадеш сам.

– Ами да, сега сме тринайсет срещу един, който няма право да прибягва до магия – спукана ни е работата – подметна Фред.

– Много смешно, няма що – отвърна Хари. – Наистина забавно.

– Ако се наложи да прибегнем до сила, ще го направим – изръмжа Муди и впери в Хари магическото си око, което потрепери в очната ябълка. – Всички тук са пълнолетни, Хари, и са готови да поемат риска.

Мъндънгус сви рамене и се смръщи, а магическото око се завъртя странично и го погледна злобно.

– Хайде да не се разправяме повече. Времето не чака. Искам

няколко косъма от косата ти, момче, незабавно.

– Но това е лудост, не се налага...

– Не се налага ли! – изръмжа Муди. – С Ти-знаеш-кого, който вилнее на воля, и половината министерство на негова страна?! Ако извадим късмет, Потър, той ще се хване на въдицата, ще тръгне по фалшивата следа и ще устрой засадата на трийсети, но не е малоумен, за да не прати един-двама смъртожадни, които да те държат под око, поне аз бих направил така. Докато действия заклинанието на майка ти, те едва ли ще се доберат до теб или до къщата тук, но това заклинание ще се обезсили и те знаят къде приблизително се намираш. Единственият ни шанс е да използваме примамка. Дори Ти-знаеш-кой не може да се разцепи на седем части.

Хари срещна погледа на Хърмаяни и веднага се извърна.

– Е, Потър... малко от косата ти, ако обичаш.

Хари погледна Рон, който направи физиономия, все едно казваше: „Дай му де!“.

– Незабавно! – излая Муди.

Под погледите на всички Хари се пресегна към темето си, хвана цял кичур коса и го дръпна.

– Браво на теб! – рече Муди и закуцука към него, докато отпушваше стъкленицата с отварата. – Направо тук, ако обичаш.

Хари пусна косата в тинестата на вид течност. Още щом космите се докоснаха до повърхността на отварата, тя се запени и над нея се изви дим, после се избистри и стана яркочлатиста.

– Охо, Хари, ти изглеждаш много по-вкусен от Краб и Гойл! – оповести Хърмаяни, но после забеляза вдигнатите вежди на Рон, поизчерви се и добави: – О, нали се сещаш за какво говоря, отварата на Гойл приличаше на сополи.

– И така, лъже-Потърровци, стройте се, ако обичате, ето тук – прикани Муди.

Рон, Хърмаяни, Фред, Джордж и Флър се строиха пред лъснатата до блясък мивка на леля Петуня.

– С един по-малко са – намеси се Лупин.

– Готово – рече дрезгаво Хагрид, вдигна отзад за яката Мън-

гъндус и го пусна до Фльор, която най-демонстративно сбърчи нос и се премести между Фред и Джордж.

– Нали ви казах, по-добре да съм в охраната – започна да недоволства Мънгъндус.

– Млък! – изръмжа Муди. – Нали вече ти обясних, безгръбначен червей такъв, дори и да се натъкнем на смъртожадни, те ще се опитат да заловят Потър, а не да го убиват. Дъмбълдор все повтаряше, че Ти-знаеш-кой ще настоява лично да довърши момчето. Всъщност охраната трябва да се притеснява най-много, защото смъртожадните ще се постараят да убият тях.

Мънгъндус не изглеждаше особено успокоен, но Муди вече вадеше изпод наметалото си шест чашки колкото поставка за яйце, раздаде ги и сипа във всяка по малко от многоликвата отвара.

– И така, до дъно...

Шестимата изпиха отварата. Всички простенаха и се свъсиха, когато тя ги парна по гърлото: чертите им тутакси тупнаха на балончета и се изкривиха като топъл восък. Хърмаяни и Мъндънгус се издължиха нагоре, Рон, Фред и Джордж се смалиха, а косите им потъмняха, докато косите на Хърмаяни и на Фльор сякаш се стрелнаха навътре в черепите им.

Без да им обръща внимание, Муди се зае да разхлабва връзките на големите торби, които беше донесъл със себе си, и когато се изправи отново, пред него тежко дишаха шестима Хари-Потърровци.

Фред и Джордж се извърнаха един към друг и възкликнаха в хор:

– Ау, приличаме си като две капки вода!

– Не знам, но ми се струва, че пак съм по-хубав – добави Фред, захласнат по отражението си върху чайника.

– Ау – възкликна Фльор, докато се оглеждаше във вратата на микровълновата печка. – Не ме гледай, Бил, отворратителна съм.

– На когото дрехите са му големи, тук нося и по-малки – съобщи Муди и показа първата торба, – и обратното. Не забра-

вляйте очилата, в страничния джоб има шест чифта. А щом се облечете, в другата торба има багаж.

Истинският Хари си помисли, че това вероятно е най-странното нещо, което някога е виждал, а той се беше нагледал на какви ли не странни неща. Продължи да наблюдава как шестимата му призрочни двойници бъркат в торбите, вадят дрехи, слагат си очила, прибират своите вещи. Идеше му да ги помоли да проявяват малко повече уважение към личността му, защото те започнаха да се събличат най-безочливо – явно се притесняваха да показват неговото тяло по-малко, отколкото своето.

– Знаех си аз, че Джини лъже за татуировката – подметна Рон, докато разглеждаше голите си гърди.

– Зрението ти е наистина ужасно, Хари – заяви Хърмаяни и си сложи очилата.

След като се облякоха, лъже-Потърровците извадиха от втората торба раници и кафези, всеки с по една препарирана полярна сова вътре.

– Чудесно! – одобри Муди, когато седмината облечени, очилати и натоварени с багаж Потърровци застанаха пред него. – Двойките са следните: Мъндънгус ще тръгне с мен, с моята метла...

– Защо с теб – промърмори онзи Хари, който стоеше най-близо до задната врата.

– Защото ти единствен трябва да бъдеш държан изкъсо – изръмжа Муди и както би могло да се очаква, магическото му око продължи вторачено да се взира в Мъндънгус, когато той продължи: – Артър и Фред...

– Аз съм Джордж – поправи го близнакът, когото Муди посочи. – Нима дори когато и двамата сме Хари, не можеш да ни различиш?

– Извинявай, Джордж...

– Само се шегувам, наистина съм Фред...

– Стига игрички! – ревна Муди. – Другият... независимо дали си Джордж, или Фред, тръгваш с Ремус. Госпожица Делакор...

– Ще кача Флър на някой от тестролите – намеси се Бил. –

Тя не си пада по метлите.

Фльор отиде и застана до него, като го изгледа сълзливо и раболепно – изражение, което Хари се надяваше от все сърце да не се появява никога повече върху лицето му.

– Госпожица Грейнджър с Кингзли, и те с тестрол...

Хърмаяни изглеждаше успокоена, защото отвърна на усмивката на Кингзли: Хари знаеше, че и тя не се чувства сигурна върху метла.

– Значи оставаме ние с теб, Рон – весело заяви Тонкс и му махна с ръка, при което събори една висока поставка за чаши.

Рон не изглеждаше чак толкова доволен, както Хърмаяни.

– А ти, Хари, си с мене. Нали нямаш нищо против – попита малко притеснен Хагрид. – Тръгваме с мотоциклета, метлите и тестролите не могат да понесат тежестта ми. Ама на седалката зад мене няма много място, затуй ще седнеш в коша.

– Страхотно! – възкликна Хари, макар че изобщо не беше искрен.

– Според нас смъртожадните ще очакват да пътуваш с метла – обясни Муди, който май се досети как се чувства Хари. – Снейп е имал предостатъчно време да им разкаже за теб всичко, което дотогава не е споменавал, затова ако наистина се натъкнем на смъртожадни, повече от сигурно е, че ще изберат такъв Потър, който се чувства добре на метлата. И така – продължи той, след като завърза торбата с дрехите на лъже-Потърровците и пръв се отправи към вратата, – мисля, че трябва да тръгнем до три минути. Няма смисъл да заключваме задната врата, това няма да спре смъртожадните, когато дойдат да тършуват... Хайде...

Хари забърза към антрето, за да си вземе раницата, „Светкавицата“ и кафеза на Хедуиг, а после се присъедини към останалите в тъмната градина отзад. Във всички посоки метлите скачаха в ръцете, Кингзли вече помагаше на Хърмаяни да се покатери на огромен черен тестрол, Бил пък държеше Фльор, докато възседаше другия, а Хагрид стоеше с предпазни очила при мотоциклета.

– Това ли е? Това ли е моторът на Сириус?

– Същият – потвърди Хагрид и озари с усмивка Хари. – Последния път, когато ти се вози в него, се побираше в дланта ми.

Хари неволно се почувства унизен, докато се качваше в коша. Там беше с доста педи по-ниско от всички останали и Рон се подсмихна, щом го видя да седи като малко дете в количка на картинг. Хари напъха раницата и метлата долу при краката си и смести кафеза на Хедуиг между коленете си. Беше страшно неудобно.

– Артър си е поиграл и е направил някои нововъведения – обясни Хагрид, от което Хари се притесни още повече. После великанът яхна мотоциклета, който изскърца леко и хлътна няколко сантиметра в земята. – Наслагал е при кормилото разни джаджи. Тая тука е по моя идея.

Той посочи с дебел пръст моравото копче до стрелката за скоростта.

– Много те моля, Хагрид, внимавай! – настоя господин Уизли, който стоеше до тях с метлата в ръка. – И досега не съм сигурен, че е препоръчително, и при всички положения го използвай само в краен случай.

– И така – каза Муди, – всички готови, ако обичате, искам да поемем точно по едно и също време, иначе няма да отклоним вниманието и планът се обезсмисля.

Всички възседнаха метлите.

– Сега се дръж здраво, Рон – подкани Тонкс и Хари забеляза как приятелят му гузно поглежда с крайчеца на окоото Лупин, а после обхваща кръста ѝ с две ръце.

Хагрид натисна с все сила педала на мотоциклета, той ревна като змей и кошът се разтресе.

– Успех на всички! – провикна се Муди. – Ще се видим след около час в „Хралупата“. Броя до три. Едно... две... ТРИ.

Мотоциклетът ревна и Хари усети как кошът се разклаща неприятно: издигаха се бързо във въздуха, очите му се насълзиха леко, а косата му хлътна назад. Около него се извисяваха метли, един от тестролите профуча и изплющя отстрани с дълга черна опашка. Сместени в коша до кафеза на Хедуиг и раницата,

краката му вече го наболяваха и започваха да изтръпват. Хари се чувстваше ужасно притеснен и почти забрави да погледне за последно „Привит Драйв“ номер четири, а когато се сети да надзърне от коша, вече не различаваше къщите. Издигаха се все по-нависоко в небето...

После внезапно, като гръм от ясно небе, се оказаха обкръжени. Във въздуха бяха увиснали най-малко трийсет качулати фигури в широк обръч, в средата на който членовете на Ордена явно се бяха извисили...

Писъци, зелени проблясъци от всички посоки. Хагрид нададе вик и мотоциклетът се преобърна. Хари загуби всякаква представа къде са: светлините на уличните лампи отгоре, крясъци навсякъде наоколо, той – неистово вкопчен в коша. Кафезът на Хедуиг, „Светкавицата“ и раницата се изплъзнаха изпод коленете му...

– Не... ХЕДУИГ!

Метлата се устреми с въртене към земята, но в последния момент, точно когато мотоциклетът отново се обърна в нормалното си положение, Хари успя да сграбчи дръжката на раницата и горния край на кафеза. Миг на успокоение и после отново зелен проблясък. Совата изписка и се свлече на пода на кафеза.

– Не... НЕ!

Мотоциклетът изфуча нататък и Хари зърна как смъртожадните се пръсват, когато Хагрид прелетя през техния обръч.

– Хедуиг... Хедуиг...

Ала совата лежеше безжизнено и тъжно като играчка на пода в кафеза. Хари не искаше да го приеме, беше вцепенен от ужас за другите. Погледна през рамо и видя цяло множество от движещи се хора, зелена светлина, която току проблясваше, две метли с по двама души на тях, извисили се в далечината, но така и не разбра кои са...

– Трябва да се върнем, Хагрид, трябва да се върнем! – ревна момчето, за да надвика оглушителния тътен на мотора, после извади магическата си пръчка и смести кафеза на Хедуиг на пода, понеже не искаше да повярва, че совата е мъртва. –

Хагрид, ОБЪРНИ!

– Казано ми е да те отведа там здрав и невредим! – изкрещя Хагрид и натисна с все сила пръчката за газта.

– Спри... СПРИ! – извика Хари.

Но когато отново се обърна назад, покрай лявото му ухо се стрелнаха две струи зелена светлина: от обръча се бяха откъснали четирима смъртожадни, които ги преследваха и се целеха в широкия гръб на Хагрид. Той рязко зави, но смъртожадните не изостанаха от мотоциклета: запратиха по тях още проклетия и за да ги избегне, Хари се видя принуден да се сниши в коша. Изви се настрани и извика:

– *Вцепени се!*

От магическата му пръчка се изстреля червен лъч светлина, прорязал пътека между четиримата преследващи ги смъртожадни, които се пръснаха, за да го избегнат.

– Дръж се, Хари, сега ще ги науча аз тях! – ревна Хагрид, а момчето погледна точно когато той стовари с все сила дебел пръст върху зелен бутон при стрелката за горивото.

От ауспуха изскочи стена, плътна тухлена стена. Хари изви врат и видя как тя се разширява направо във въздуха. Трима от смъртожадните завиха и я избегнаха, но четвъртият не извади такъв късмет: изчезна от поглед, после падна като молот иззад стената, а метлата му се натроши на парчета. Един от другите намали скоростта, за да му се притече на помощ, но двамата и стената бяха погълнати от мрака, когато Хагрид се наведе ниско над кормилото и профуча нататък.

От магическите пръчки на двамата останали смъртожадни покрай главата на Хари се устремиха още смъртоносни проклетия – бяха предназначени за Хагрид. Момчето пак отговори със зашеметяващи заклинания: в небето се сблъскаха червено и зелено, които се посипаха на дъжд от многобагрени искри, и на Хари му мина през ума шантавата мисъл, че приличат на фойерверки и мъгълите долу недоумяват какво става...

– Дръж се, Хари, пак ще им дам да се разберат! – извика Хагрид и натисна друг бутон.

Този път от ауспуха на мотоциклета изхвърча огромна мрежа, но смъртожадните бяха нащрек. Не само завиха, за да я избегнат, но и ги настигна третият, който беше изостанал да спасява ударилите се в стената – изфуча внезапно с метлата от мрака и тримата се спуснаха да преследват мотоциклета, като го обстрелваха с проклетия.

– Сега вече няма да им се размине, дръж се здраво! – ревна Хагрид, а момчето видя как той стоварва цяла длан върху моравия бутон до стрелката за скоростта.

С оглушителен рев, който не можеше да бъде сбъркан, от ауспуха блъвна змейски огън, нажежен до бяло и синкав, а мотоциклетът се стрелна напред като куршум със звук като от огънат метал. Хари видя как смъртожадните свръщат и се скриват от поглед, за да се изплъзнат от убийствената огнена пътека, и в същото време усети как кошът се люшка зловещо – свръзките, които го прихващаха за мотоциклета, бяха поддали от силата на ускорението.

– 'Сичко е наред, Хари! – провикна се Хагрид, долепен до кормилото от внезапно увеличената скорост; сега вече никой не управляваше, а кошът беше започнал да се клати зловещо от въздушната струя. – Аз имам грижата, Хари, ти не се притеснявай – изкрещя Хагрид и извади от вътрешния джоб на якето си розовия чадър на цветя.

– Хагрид! Не! Нека аз!

– *РЕПАРО!*

Чу се оглушителен трясък и кошът съвсем се откачи от мотора заради ускорението шеметно напред, после започна да губи височина...

Отчаяно, момчето насочи към него магическата си пръчка и изкрещя:

– *Уингардиум левиоза!*

Кошът се устреми нагоре като коркова тапа, неуправляем, но поне все още във въздуха, ала успокоението на Хари продължи само стотна от секундата, защото покрай него профучаха още проклетия: тримата смъртожадни се приближаваха.

– Ида, Хари! – ревна от тъмнината Хагрид, но кошът отново хлътна надолу. Хари се сниши възможно най-много, насочи пръчката по средата на задаващите се фигури и изкрещя:

– *Импедимента!*

Заклинанието порази в гърдите средния смъртожаден: за миг мъжът застина във въздуха с разперени ръце и крака, сякаш се беше ударил в невидима преграда, а един от другарите му едва не се блъсна в него...

После кошът набра скорост надолу и оцелелият смъртожаден запрати проклетие, което изсвистя толкова близо до Хари, че му се наложи да се пхне целият в коша и си избие един зъб в ръба на седалката...

– Ида, Хари, ида!

Огромно ръчище сграбчи Хари отзад за мантията и го извади от коша, който падаше устремно право надолу – докато се изтегляше на седалката на мотоциклета, момчето издърпа от коша раницата си и се озова гръб до гръб с Хагрид. Извисиха се нагоре и започнаха да се отдалечават от двамата оцелели смъртожадни; както плюеше кръв, Хари насочи магическата си пръчка към падащия кош и изкрещя:

– *Конфринго!**

Когато кошът се взриви, Хари усети ужасна неопикуема болка за Хедуиг, а от ударната вълна най-близкият смъртожаден падна от метлата и се скри от поглед; спътникът му също се свлече назад и изчезна.

– Съжалявам, Хари, съжалявам – простена Хагрид, – не биваше да се опитвам да го поправам самичък... сега няма място...

– Не се притеснявай, продължавай нататък! – изкрещя му в отговор момчето точно когато от тъмнината се показаха още двама смъртожадни и започнаха да се приближават.

В пространството отново се застрелкаха проклетия, затова Хагрид зави и взе да лъкатуши: Хари, който едва се крепеше на седалката, знаеше, че заради него той не смее да пусне пак от змейския огън. Момчето се зае да обстрелва преследвачите със

* От „confringo“ (лат.) – „счупвам“, „унищожавам“. – Б.пр.

зашеметяващи заклинания, които запращаше едно след друго, но не успя да ги забави особено. Пусна по тях още една блокираща магия: най-близкият смъртожаден зави, за да я избегне, качулката му се смъкна и в червената светлина на следващото зашеметяващо заклинание Хари видя странно безизразното лице на Станли Шънпайк... Стан...

– Експелиармус! – извика момчето.

– Това е той, той е истинският!

Крясъкът на качулатия смъртожаден стигна до Хари дори през тътена на мотора: след миг и двамата преследвачи свърнаха назад и изчезнаха от поглед.

– К'во стана, Хари? – изграчи Хагрид. – Къде отидоха?

– Не знам!

Но момчето беше уплашено – смъртожадният с качулката беше изкрещял „Той е истинският“. Откъде би могъл да знае? Хари се огледа, взирайки се в привидно пустия мрак, и долови стаената в него заплаха.

Къде бяха смъртожадните?

Намести се с усилие върху седалката, за да е с лице напред, и се вкопчи в якето на Хагрид.

– Пусни пак змейския огън и да се махаме отгук!

– Тогаз се дръж здраво, Хари.

И този път се чу оглушителен зловец грохот и от ауспуха лумна синкавобял огън: Хари усети как се плъзга назад по малкото от седалката, което оставаше за него, а Хагрид климва върху него и едва успява да задържи ръцете си върху кормилото...

– Май ги заблудихме, Хари, май успяхме! – ревна той.

Но момчето не беше убедено: плисна го страх, докато се оглеждаше наляво и надясно – беше сигурно, че преследвачите отново ще дойдат... Защо ли бяха изостанали? Единият все още имаше магическа пръчка. Това е той, той е истинският!... Извика това веднага след като Хари се беше опитал да обезоръжи Стан с магия...

– Почти стигнахме, Хари, успяхме! – изкрещя Хагрид.

Хари почувства как моторът хлътва леко, макар че светлинните долу на земята изглеждаха далечни като звезди.

Точно тогава белегът върху челото му започна да го пари като огън: от двете страни на мотоциклета се появи по един смъртожаден и отзад профучаха две смъртоносни проклетия, които пропуснаха Хари само на милиметри...

В този миг момчето видя Волдемор. Летеше като дим по вятъра, без метла или тесрол, с лице като на змия, което проблясваше в тъмнината, с бледи пръсти, които отново вдигнаха магическата пръчка...

Хагрид нададе рев на ужас и се гмурна отвесно с мотоциклета. Хари отчаяно запращаше напосоки из въртопа на нощта зашеметяващи заклинания. Видя как покрай него прелетя тяло и разбра, че е улучил някого, после обаче чу трясък и забеляза как от двигателя се разхвърчаха искри – напълно неуправляем, мотоциклетът се завъртя на спирала във въздуха...

Покрай тях пак се застрелкаха зелени струи светлина. Хари нямаше представа къде е горе и къде – долу; белегът му още пламтеше и момчето буквално очакваше да умре след миг. На няколко педи от него изникна качулата сянка на метла и Хари видя как вдига ръка...

– НЕ!

С яростен възглас Хагрид се метна от мотоциклета към смъртожадения и Хари видя ужасен как метлата не издържа под тежестта на двамата, как те се понесоха надолу и се скриха от поглед...

Той притисна със сетни сили коленете си към мотоциклета, който се беше устремил право към земята, и чу писъка на Волдемор:

– *Мой!*

Това беше краят: Хари не виждаше и не чуваше къде е Волдемор, само зърна как друг смъртожаден се отдръпва шеметно, после екна:

– *Авада...*

От болката в белега Хари стисна очи и магическата му пръч-

ка се раздвижи сама. Той усети как тя притегля ръката му като мощен магнит, зърна през полупритворените си клепачи мощна струя златист огън, чу тряс! и свиреп писък. Навъртащият се наоколо смъртожаден ревна, Волдемор изкрещя:

– Не!

Носът на Хари някак се бе озовал на два-три сантиметра от бутона за змейския огън: той го удари с все сила със свободната ръка и моторът блъвна във въздуха още пламъци, както се носеше право към земята.

– Хагрид! – извика Хари, стиснал здраво мотора със сетни сили. – Акцио, Хагрид...

Мотоциклетът продължаваше да лети шеметно към земята. С лице на едно равнище с кормилото, Хари не виждаше нищо, освен далечните светлини, които се приближаваха все повече: щеше да се разбие и не можеше да стори нищо, за да го предотврати. Зад него пак ечна писък:

– Пръчката, Селуин, дай ми магическата си пръчка!

Хари усети Волдемор още преди да го е видял. Погледна встрани и пред него изникнаха червените очи: беше сигурен, че това е последното, което някога ще види, а Волдемор отново се приготви да го порази с проклятие...

И точно тогава изчезна. Хари погледна надолу и видя Хагрид, който се беше проснал с разперени ръце и крака на земята, затова натисна с все сила кормилото, за да не го удари, и затърси опипом спирачката, но падна с оглушителен разтърсващ трясък в края на някакво блатисто езеро.